

plazišče, plazovina, osoja, ozebnik, opornik, osip, opast, sneg, led, slana, srež, zaledenitev, zastrugi, zatega, zatič ipd. To dejstvo kaže na to, da se Slovenci najbrž že od naselitve sem gibljemo po gorah in da smo vseskozi tudi pazili na pravilnost, t. j. slovenskost poimenovanj.

Četudi je kako poimenovanje tujeizvorno, zelo pogosto obstaja tudi slovenska sopomenka, kar je v slovarju nakazano s kazalko. Bolj kot npr.: alpinist, anticiklon, atest, labirint, responder, poskus reanimacije se uporabljajo gornik, območje visokega zračnega pritiska, izvedensko mnenje, blodnjak, poskus oživljanja, kar je v slovarju pokazano s tipom geselskega članka, saj je poimenovanje samo navedeno, besedica *glej* pa vodi k ustreznim slovenskim pomenki.

Večina tujih poimenovanj je grško-latinskega izvora in so mednarodno uporabljana ter prilagojena slovenščini (se sklanjajo, spregajo, izgovarjajo s slovenskimi glasovi, zapisujejo s slovenskimi črkami). Ta poimenovanja, če jih seveda ni preveč, ne ogrožajo jezika.

Po osamosvojitvi so Slovenijo preplavila anglo-ameriška poimenovanja podjetij, trgovin, izdelkov, kar je

svetovni pojav, pa zato nič manj sprejemljiv. Zaradi izrednega razvoja nekaterih strok na anglo-ameriškem jezikovnem področju z novimi dognanji, stroji ipd. prihajajo k nam tudi anglo-ameriške besede, ki jih nekatere stroke kar uspešno slovenijo (računalništvo), druge pa manj. Zanimivo je, da na besedje, prikazano v slovarju Sneg in plazovi, angleščina (skorajda) ni vplivala. Da je to besedje slovensko, so gotovo zaslužni tisti, ki so vse, kar je v zvezi s snegom, slovensko poimenovali in ta poimenovanja uporabljali. V tem besedju se kaže ta slovenska poimenovalna volja in odpor proti tujemu, vendar ne nevrotičen odnos do tujega besedja, saj se to tudi uporablja, vendar prilagojeno slovenščini.

Ena od zanimivih besed pa je **ančka** (*lutka odraslega človeka za učenje in vadenje umetnega dihanja in zunanje masaže srca*), ki je slovenska iznajdba, saj drugod to napravo poimenujejo z veliko manj humorja: pupa, maneken, fantom ipd.

Slovar Sneg in plazovi je odlično delo. Z njim na tem področju nismo le stopili v Evropo, ampak jo prehiteli. Upajmo, da bo kmalu doživel tudi elektronsko izdajo.

CVETKE IZ GORSKEGA SVETA V NAGRAJENEM TURISTIČNEM VODNIKU SLOVENIJE

LEPA NAŠA DOMOVINA...

STANKO KLINAR

...ali kako nas jo uči ljubiti najbolj reprezentančen priročnik Slovenija, turistični vodnik, Mladinska knjiga, Ljubljana 1995. Druga izdaja 1996, s ponosnim žigom na čelni platnici: »Evropska zveza za turistični tisk, 1. Nagrada«. (Nisem se zmotil, »Nagrada« je napisana z veliko začetnico.) Prva izdaja si je namreč prislužila to laskavo mednarodno priznanje, s katerim ostane vodnik trajno ovenčan skozi vse prihodnje izdaje, v vseh jezikih. (Obetajo se namreč angleška, nemška, italijanska... izdaja.) Naj izpišem nekaj odlomkov s komentarjem za »utemeljitev«:

OKOLICA LJUBLJANE IN GORENJSKA

— O Polhograjskem hribovju na str. 143: »... so vrhovi ostro zašiljeni in grebenasti, stene pa strme (najvišji vrh Tošč, 1021 m).« Če je to res, potem so tamkajšnji kmetje skrajno neprevidni. Krave pasejo po »ostrih vrhovih«, po »stenah« in »grebenastih« zadevah postavljajo hiše in cerkve, zraven pa še orjejo in sejejo, in to celo s traktorji. Treba jih bo posvariti, naj tega več ne delajo, je prenevarno. — Na str. 269 znova: »... močno priostreni vrhovi...« in iz sobesedil ponovni namig, da bi najvišji utegnil biti Tošč (1021 m), ki seveda niti od daleč ni »močno priostren«, in tudi ni najvišji, saj ga za 8 m poseka Pasja ravan (1029 m, kot piše na zemljevidu), in ta je sploh razvaljena kot zleknjen slon, o kaki dolomitni priostrenosti (dolomit kot pomembna sestavina tal naj bi namreč omogočal to lastnost) niti od daleč ni govora. Naš vodnik (v nadaljevanju STV) za Pasjo ravan, žal, sploh ne ve. Resnici na ljubo bodi povedano, da ima Grmada, ki je še najbolj priostrena, a še daleč od dolo-

mitskega špika, na zahodni strani lepo belo dolomitsko pečino (sicer komaj opazno) s težko petnajstmetrsko plezalno smerjo. (Glej **Pavle Kozjek**, 39 in pol.) Toda to skalco, za katero STV seveda tudi ne ve, in še katero, posplošiti na nevemkoliko kvadratnih kilometrov najbolj pohlevnega in prisrčno obljudenega gričevja na svetu pomeni ustvarjati v bralcih popolnoma napačen vtis. (Za božjo voljo, ali ste tisto izjavo o vrhovih, grebenih in stenah prepisali iz opisa italijanskih Dolomitov?)

— Na isti strani (143) zvem, da je »Mazijeva steza (ki pelje na šmarnogorsko Grmado, op. **S. K.**) na začetku zavarovana plezalna pot«. (Zavarovana je seveda Pogačnikova pot.) In zemljevidu na str. 127 v brk trdi STV, da »Vegova ulica pripelje na Novi trg« in da je »med Gosposko in Emonsko ulico ter Zoisovo cesto na Trgu francoske revolucije kompleks Križank« (str. 137). (Gospoka ulica se v resnici tik pred kompleksom neha). In »Mestni trg se proti *zahodu* zoži...« (str. 132). Po navedenem zemljevidu sodeč se zoži proti *jugu*. In kje je Ljubljana? Na Balkanskem polotoku (str. 142)? Še zmeraj? Ampak zemljepisno menda ni bila nikoli. Učili so nas, da je zemljepisna meja med Balkanom in ostalo Evropo na Kolpi, Savi in Donavi. Menda se svet v zadnjih letih kljub vojnem ni toliko spremenil, da bi to več ne držalo? (Res pa je, da so vsi očitki iz tega odstavka v drugi izdaji popravljeni. In zakaj jih je vseeno vredno navesti? Ker ima večina kupcev zazdaj prvo izdajo. In ker bi se take napake branil napisati tudi popolni zemljepisni laik.)

— Pa pojdemo nazaj k smerem neba! Na str. 88 berem: »Tunjice... vas vzhodno od Kamnika (prav *zahodno*) (in da gremo tja »po lokalni cesti Kamnik—Tunjška 253

«Mlaka»; kaj ima tu »Mlaka«, za katero se nobeden ne meni, in zakaj je v Kamniku potem kažipot »Tunjice«, brez »Mlake«?) Na str. 353 berem: »Od doline Soče se pri vasi Na Logu zajeda globoko proti zahodu (prav proti vzhodu) v osrčje Triglavskega pogorja doline Zadnjice.« (Verjetno bi »Triglavsko pogorje« morali pisati z malo začetnico, ker ni zemljepisno lastno ime.) Na str. 249 berem: »Dostop (v Srednji Vrh iz Gozd—Martuljka, op. S.K.), po cesti 3 km v severno karavansko pobočje...« Jaz sem zmeraj mislil, da se severna karavanska pobočja spuščajo na koroško stran in da pripadajo avstrijskemu državnemu ozemlju. (STV ne omenja, da je za tiste pčle 3 km, ki pa jih je v resnici malo manj, pametno imeti s seboj potni list.) Na str. 348 »se na široko odpre zahodno ostenje Prisojnika, kjer se pokaže Veliko Prisojnikovo okno...« To je seveda severno ostenje, res pa njegov zahodni del. (2. izdaja je pristala pri »severozahodnem ostenju«.) Na str. 265 piše: »Kranj ima severni (pri Polici) in vzhodni priključek na avtocesto.« Pri »severnem« je na terenu osem kažipotov, na katerih piše »Kranj-zahod«.

— Str. 257: »[Karavanke] se vzhodno od Golice cepijo v severno (v celoti v Avstriji) in južno verigo...« Da je severna veriga v celoti v Avstriji??? Peca in Urška že ne!!! In stavek se naprej glasi: »... med njima so vzdolžne doline...« Vzdolžnih je malo, pomembnejše so številne prečne, ki so severno verigo razrezale na posamezne kope, najodličnejše med temi so Obir, Peca in Urška — in polovica teh treh ni v Avstriji.

— Str. 245: »... po ledinah južno od Rateč poteka razvodje med Jadranskim in Črnim morjem.« Nimam besed. In jih tudi ni treba — za tiste, ki znajo brati zemljevid. (Ali naj po osnovnošolsko napišem, kje to razvodje v resnici poteka? Ne boste verjeli: med drugim tudi počez čez Kanalsko dolino v Žabnicah/Camporosso pri hotelu Spartiacqua (nomen est omen!).)

POHORJE V ALPAH

— O Pohorju berem: »Geografsko sodi Pohorje k Centralnim Alpam... Kot prehodno ozemlje med Alpami, Dinarskim gorstvom in Panonsko nizino ima značilnosti vseh treh območij« (str. 183). — Zakaj »geografsko«? Mislim, da predvsem geološko. Geografsko bi lahko spadalo h Karavankam, h katerim je menda sicer mogoče prističi Boč in Donačko goro (257, samo da se po tisti izjavi nekoliko šemasto nehajo pri Žetalah v Haložah, kot da vas pomeni geografsko mejo in da polovica Halož spada h Karavankam, druga polovica pa sami sebi ali kam?). (Nenavadno je tudi, da ima Pohorje, po rangu četrto slovensko pogorje, v vodniku svoje poglavje, 183—188, Julijske Alpe, Kamniško-Savinjske Alpe in Karavanke pa ne.) — Če je Pohorje prehodno ozemlje med Alpami in Panonsko nizino, ali potem spada k Alpam ali ne? (Mislim, da bi morali napisati »Kot prehodno ozemlje med visokimi Alpami in...«) — Nisem vedel, da ima Pohorje značilnosti Panonske nizine. (Kateri pa? Je tam kak donavski veletok, kaka kilometrska panonska vas, kaka (nepregledna) ravnina, posejana s pšenico?) In da ima značilnosti Dinarskega

gorstva? (Bodo odkrili tam kako (vsaj miniaturno) Postojnsko jamo, kak osnutek cerkniškega presihača, pa kako fejest ponikalnico, četudi nemara malo bolj švoh od Ljubljane, reke s sedmimi imeni — glej istoimensko brošuro **Franceta Šušteršiča** — še prej pa seveda zamenjali tonalit z apnencem?) In da je prehodno ozemlje med Alpami in Dinarskim gorstvom? Če se mislijo gospodje resno pogovarjati, naj priznajo, da je med Pohorjem in Dinarskim gorstvom zajeten tampon spodnještarskega (glede na str. 257 karavanskega!) in posavskega gričevja, tako da je od P. do D. g. salamensko daleč čez čisto »tuj« svet, ki ne pripada ne P. ne D. g., in že zato P. ne more biti zadevno prehodno ozemlje; z D. g. je toliko v zlahti kot z Grand Canyonom v Arizoni.

PREGORELA ČASOVNA VAROVALKA

— Str. 169: »...reka Trebuša...« Na zemljevidu »Trebušica«.

— Str. 169: »...do planinske kočice na Čavnu (1242 m) ... vrh Čaven (1185 m)« — Ali ima lahko planinska kočica večjo nadmorsko višino kot gora, na kateri stoji?

— Vem, kaj bodo rekli gospodje avtorji, in njihovo zavrnitev sprejemem pod pogojem, da gredo na Čavnu urediti stvari, kot so jih na isti strani uredili z Golaki. V vsej slovenski literaturi velja, da je Mali Golak višji od Velikega (to je ena od znamenitih uveljavljenih zemljepisnih zmot), v STV so Malega samovoljno (dosledno pri vseh omembah) prekrstili v Velikega — kar je naravno logično in upravičeno, le da brez tradicije. Če so si to dovolili in uvajajo novo tradicijo, naj isto higienično čistilo uporabijo še za Čaven. Ali vsaj napišejo pojasnilo, in to za oba, za Čaven in Golake. (V jeziku domačinov se večinoma uporablja množinske oblike *Golaki* brez pridevnikov *Mali*, *Srednji* in *Veliki*.)

Popusti pri prenočevanju v tujih planinskih kočah

Planinske organizacije svojim članom ponavadi priznavajo popuste pri prenočevanju v planinskih kočah, ki so v njihovi lasti. Popusti so različni za različne vrste članov (mladina, družine, reševalci, vodniki itd.), v različnih državah so višine popustov različne, od 10 do 60 odstotkov.

Nekatere planinske organizacije priznavajo članom nekaterih tujih planinskih zvez enake popuste kot svojim lastnim članom. Ponavadi je priznavanje popustov urejeno recipročno — dve planinski zvezi skleneta dogovor o medsebojnem priznavanju popustov. Takšne dogovore imajo npr. sklenjene OeAV in DAV, SAC in CAF in še drugi. PZS je sklenila, da članom tujih planinskih zvez, ki so članice UIAA, prizna enake popuste pri prenočevanju kot svojim lastnim članom, čeravno nima sklenjenih dvostranskih recipročnih sporazumov.

Članom PZS priznavajo enake popuste kot domačim članom v kočah OeAV in DAV v Avstriji, drugod pa našim članom večinoma priznavajo

— Slomšek naj bi bil prvi lavantinski škof (str. 152; v drugi izdaji popravljeno v »prvi škof mariborsko-lavantinske škofije«) in Aljaž naj bi bil 1895. postavil koč v Vratih (251) in Društvo Triglavskih prijateljev in Triglavski narodni park naj bi v Mojstrani uredila Triglavsko muzejsko zbirko (250)?

Zdi se, da je pregorela neka posebna časovna in krajevna varovalka: Lavantinska škofija je bila ustanovljena šeststo let pred Slomškovim rojstvom, Aljaž je 1895. postavil stolp na Triglavu, 1896. pa koči v Vratih in na Kredarici. Društvo Triglavskih prijateljev se je imenovala skupina kaplana **Žana** v Bohinju pred več kot sto leti, bila je predhodnica SPD in je leta 1871 postavila skromno kočico »Triglavski tempelj« na Ledinah (tam je danes Planika). Uradni ustanovitelj Triglavске muzejske zbirke je Kulturna skupnost Jesenice, dejanski pa PD Dovje-Mojstrana ob strokovni pomoči Gorenjskega muzeja iz Kranja in uprave TNP. To je zgodovinska resnica. (Ker so spoštovani avtorji iz kolofo na tudi sodelavci Enciklopedije Slovenije, se lahko nadejamo njihovih veselih podatkov - ali odsotnosti pravih - tudi v tej osrednji slovenski podatkovni knjigi. »Our life is most jolly!« /Shakespeare./)

MLADINSKI CENTER POD BUKOVCEM

— Lepa je omemba starožitnih imen, le da Gozd-Marulj ni po domače »Rut« (248), pač pa *Rute*; in »Prisojnik«, nešteto krat naveden v tej obliki, je v resnici *Prisank*, in »Kalški greben« (90) je ljubljanska pogruntavščina za *Kalški Grében*; *Svético* (81 in 82), *Záprice* (88) in *Bégúnje* (259, 260) naj bi takole opremili z naglasi za pravilno branje.

— Nedokazani Berginc in njegova (?) Slovenska smer sta zapisana kot zgodovinsko dejstvo (252), o dokaza-

nem/nespornem in visoko pismenem **Tumi** pa niti sence. (Sploh je opis Triglavске stene — 251 in 252 — na meji naivnega kriminala.)

— Str. 246: »Dolino [Planico] obdajajo do 2500 m visoke gore...« Ni res. Nobena (najmanj pa tam našteje) ne dosega niti 2400 m, Jalovec pa presega 2600 m. In tisto, kar imajo gospodje za Veliko Dnino, je v resnici Rob Velike dnine, še raje pa Šite.

— Str. 357: »... pod planino Bukovec je Mladinski center PZS.« Ali je mogoče napisati to reč bolj nesmiselno? Kaj za božjo voljo ima opraviti z Mladinskim centrom (višina 700 m) nepomembna in pozabljena planina Bukovec (višina 1350 m), do katere je od M. c. dve uri (v danem kontekstu brezveznega) napornega vzpona po od ljudem svetu? Jo bo kdo jemal kot orientacijsko točko za dostop do M. c., do koder se sicer iz druge smeri pripelje z avtom? Smiselno je reči le: *V skrajnem dolinskem sklepu Bavšice stoji M. c. PZS.* (Če že mora biti M. c. pod nečim, je tam marsikaj čisto drugače visokega in impresivnega kot dejansko nevidna planina Bukovec!)

— Podobno nesrečno in celo mojstrsko zamešano je napisan odstavek *Gorjanci* (176). Namesto tistega si drznem predlagati tega:

Gorjanci. Dostop: z avtom po cesti proti Metliki do prelaza Vahta (13 km) (izhodišča ni treba navesti, ker je ta odstavek v poglavju NOVO MESTO in se razume, da je izhodišče Novo mesto), nato po gozdni cesti še 10 km do Planinskega doma Vinka Paderšiča (828 m) pri Gospodični. (*Gospodična* je studenec, ki je postal znamenit po Trdinovih bajkah in povestih.) — Planinski dom je dostopen tudi iz vasi Gabrje po gozdni cesti mimo Krvavega kamna. — Od tod na *Trdinov vrh* (hrv. Sv. Gera), 1178 m, najvišji vrh Gorjanec, z avtom 5 km, peš po markirani stezi 1^h 15'. (Ta odstavek je v

nekoliko manjši popust kot domačim članom. Zgodi se, da v kakšni koči v Italiji ali v Franciji na višku sezone naš član ne dobi nobenega popusta. V vsakem primeru je priporočljivo, da si pred odhodom v tuje gore prenočišča pravočasno vnaprej telefonsko rezerviramo (posebno še, če gre za skupino) in da že pri rezervaciji opozorimo, da gre za skupino planinskega društva. V takem primeru boste skoraj zanesljivo povsod dobili popust pri prenočevanju.

Ker se težave z recipročnostjo pojavljajo vseh povsod, je mednarodna gorniška zveza UIAA že pred desetletjem začela v soglasju z vsemi planinskimi zvezami — članicami UIAA izdajati posebno recipročno znamko. To znamko z veljavnostjo enega leta prilepimo na planinsko izkaznico s plačano članarino nacionalne planinske zveze in imetniku v tekočem letu omogoča, da v vseh kočah, ki so last katerekoli članice UIAA, uživa enake popuste kot člani domače planinske zveze. Recipročno znamko UIAA je mogoče naročiti tudi pri Planinski zvezi Slovenije, Ljubljana, Dvoržakova 9, Komisija za mednarodne stike. Cena recipročne znamke je v letu

1996 45 Sfr, dobavnik rok pa okoli dva teden. Glede na ceno recipročne znamke njen nakup priporočamo vsem tistim, ki se nameravajo poleti individualno odpraviti v Zahodne Alpe in pri tem vsaj nekajkrat prenočevati v kočah, ki so last članic UIAA. Kontingente znamk UIAA bomo naročali konec vsakega meseca za znane naročnike.

Opozorili bi, da so poleg koč planinskih zvez v Alpah tudi kočice drugih lastnikov (npr. vodniških združenj, družinski penzion, smučarske kočice itd.). Ti ponavadi niso člani UIAA in niso dolžni planincem, čeravno imajo izkaznico in recipročno znamko, dajati nobenih popustov. Vsakršen popust, ki ga dobite v takšnih kočah, je le komercialne narave in ga boste ponavadi dobili, če se kot skupina najavite naprej in plačate ustrezen predjajem; ponavadi se dobi okoli 10 odstotkov komercialnega popusta (ali pa vodnik dobi brezplačno spanje). Od znanih koč, ki niso v lasti članic UIAA, omenjam kočico Adlersruhe pod Grossglocknerjem, kočico Cosmiques na Col du Midi nad Chamonixom, Lac Blanc nad Chamonixom, Monchhutte na Obers Monch Jochu in hotel na Jungfraujochu.

dr. Tomaž Vrhovc

STV napisan tako, da bralec skače od »Pl. doma Vinka P.« na Trdinov vrh pa spet nazaj na »planinski dom na Gosposidični« in ne ve, ali je to isti planinski dom ali ni, nato zve, da je »Dom V. P. stalno oskrbovan« (kar najbrž ni čisto res, res pa je, da je že tretjič naveden v šestih vrsticah besedila!) in potem gre še enkrat od tod na Trdinov vrh — z nekaterimi dodatki naravnost mojstrska cigumigarska dezorientacija!).

NAIVNOSTI IN ZAVOZLANOSTI

Motijo slogovne naivnosti in zavozlanosti:

— Str. 250: »... s pokopališčem, kjer počivajo mnogi, ki jih je premagal Triglav.« (250) Tako se ne piše v resen vodnik. To spada v pravljice ali kako specializirano revijo za dobrosrčne stare mame.

— Str. 85: »... Kamnik... je stičišče cest med Ljubljansko in Celjsko kotlino skozi Tuhinjsko dolino ter Zgornjo Savinjsko dolino čez prelaz Črnivec.« To je tako učeno povedano, da avtorji najbrž sami sebe ne razumejo. (Je Črnivec v Tuhinjski dolini? Je v Zgornji Savinjski dolini?) Kot preprost človek bi raje prebral nekaj takega: »Dve cesti vezeta Kamnik s Štajersko: ena pelje po Tuhinjski dolini in čez prelaz Kozjak na Vransko, druga, nekoliko severneje in s to vzporedna, pelje iz Stahovice po dolini Črne in čez prelaz Črnivec v Gornji Grad.« Toda to je gotovo preveč preprosto in prehitro razumljivo. Avreola znanosti je izgubljena.

— Str. 257: »Stol spada med lažje ture v Karavankah, hkrati pa je izredno razgleden vrh.« Zakaj ne krajše:

»Razgledni Stol spada med lažje ture v K.«? (Seveda pa to ni čisto res.) In naprej: »Spodaj ležijo Gorenjska, Ljubljanska kotlina in Koroška.« Bo držalo. Niso zgoraj. Tam jih tudi nihče ne pričakuje.

Tiskovnim napakam se po vsem videzu ni mogoče izogniti v nobeni knjigi.

— Sveta gora/Skalnica (str. 164), ki se dviga dobrih 500 m nad Novo Gorico, naj bi bila visoka 68 m, NG pa 98 m. (V resnici ima Sveta gora 681 m). Podobno Livek 69 m (str. 368), v resnici 695 m. (Oboje je v 2. izdaji popravljeno.) — »Radovljica« na str. 256 bo pač *Žirovnica*. Glej Pot kulturne dediščine na str. 678.

Uspešneje bi lahko krotili pravopis:

*»Visoki rokav« (str. 28, kljub zemljevidu na str. 251, kjer je pravilno »V. Rokav«) in *»Velika kopa« (str. 183), ki mora biti »Velika Kopa«, kot je na zemljevidu; za ravnotežje (?) pa *»Vrbanova Špica« (str. 252, pravilno *V. špica*). In *»triglavska Severna stena« (str. 348 in 251, kljub zemljevidu na tej isti strani, kjer je »Triglavska severna stena« izpisana kot pravo zemljepisno ime za samostojni zemljepisni (reliefni) element. »Kranjska Gora/*gora — zdaj tako (str. 109, itd.), zdaj tako (str. 114, 658, itd.). itd.

Tako se bodo torej izobraževali o Sloveniji domorodne in tujske množice, nedolžne mlade duše si bodo vtiskovale te podatke v svoje tabule rase in jih prepisovale v svoje šolske referate, za srečo in čudenje svojih učiteljev. Kdaj se nam vendar rodi spet kak **France Planina**, ki je znal stvari didaktično poenostaviti, jasno, razumljivo in preverjeno napisati?

VSE SKUPAJ JE BILO TAKO POPOLNO, DA BOLJ NE BI MOGLO BITI

SEA OF DREAMS, MORJE SANJ

MIHA PRAPROTNIK

Morje sanj. Morje rjavega granita s črnimi lisami, ogromna previsna stena El Capa, gladke plošče, plitve počti, žgoče sonce, presušena usta, ožgani obrazi, udrta lica, pekoča bolečina za nohti, krči v mečih, smeh, od napora spačen obraz, mantra: »Just for fun and just go.« Pojdi, visi v neštetih copperheadih in krempljih, povzpni se nad strah in pusti sanjam, da se uresničijo!

»Koliko dni se pleza Sea of dreams?« vprašam Kevina v Yosemiteški vasi.

»Od pet in pol do štirinajst.«

Pomislim: to je pa res koristna informacija!

Nato doda še podatke o različnih copperheadih, o posebno zbrusenih krempljih in ostali tehnični opremi. Navrže še, v katerem raztežaju si ob padcu zlomiš nogo in koliko poletiš v ostalih, če se ti kaj spuli. Že v trgovini Marmot v San Franciscu sva pokupila vse uporabne copperheade; ko izprazniva še trgovino v Yosemiteh, nama jih še vedno manjka dvajset. Zveva, da je v Sunny side kampusu Rawen, ki je pred kratkim preplezal Sea of dreams. Od njega bi lahko izvedela marsikaj koristnega, toda ravno sedaj binglja v smeri Jolly

Roger. Cele dneve hodi pa različnih avtomobilskih delavnicah, da nama zbrusijo krempeljce, brskava po smeteh za plastenkami za vodo, kupujeva opremo, hrano...

GROZLJIVE NAPOVEDI

Že štiri dni sva v Yosemiteški dolini, pa El Capitana še videla nisva. Nimava ne časa, ne volje, da bi se odpeljala za ovinek na turistični ogled stene. Zvečer, ko se vračam k šotoru, zaslišim: »O, Rawen, si že nazaj iz Jollyja!« Pristopim k skupinici plezalcev in po nekaj minutah poslušanja zvem, zakaj sta s soplezalcem obrnila na začetku šestega raztežaja. Oba skupaj povabim na pijačo in za mizo z Johanom zveva, da sta Sea of dreams plezala devet dni, da sta počistila skoraj vse copperheade in da potrebujeva samo malo od tiste opreme, ki nama jo je svetoval Kevin. Zopet slišiva povest o tem, kje so res dolgi 'run outi', kje si zlomiš nogo, kje se ubiješ. Vse skupaj vzameva z veliko rezerve.

Odločitev je zelo preprosta: plezalno opremo, pijačo in hrano bova vzela po lastni presoji. Tako naslednji dan nabaševa transportni vreči in popoldne oddideva pod